

Първата му мисълъ бѣше да излѣзе отъ тоя гибеленъ кладенецъ. Той се изправи съ викове отъ болестъ на лѣвия кракъ само. Но какъ да се изкачи по тия отвесни стени, на които висотата не знаеше, съ единъ навехнатъ кракъ и съ една изкълчена ржка и безъ никакво спомагателно сръдство?

— Но азъ не мога, не трѣбва да умра тукъ живъ погребанъ! — каза си той, па съ голѣми страдания стана правъ, като оставяше единъ кракъ да виси и безумно взе да драска стенитъ съ прѣститѣ си. Тогава се убеди, че положението му е безнадеждно. Той хвана пакъ да вика, като че можеше нѣкой да го чуе изъ тая бездна, да му дойде на помощъ въ този загубенъ подъ земята кладенецъ. Виковеѣ му угасваха безъ отзивъ въ гробната мрачина. Той чувствуваше, че свѣтътъ бѣше далечъ отъ него, вѣчността го обикаляше, смъртъта, ужасна, безпощадна, чудовищно страшна, го обхващаше въ обятията си.

Но страшната жажда за живота пакъ се обади въ него съ всичката си сила и ожесточено упорство. Той задуши болкитѣ, що всѣко негово движение усилваше, и взе да пипа навсѣкжде стенитъ безцелно, безнадеждно. Внезапно, като прострѣ ржката по-високо, той усѣти, че прѣститѣ му допиратъ нѣ студена земя, а дѣски.

— Ахъ, подпорнитѣ стени! — извика той.

Това неочаквано откритие го ободри. Като инженеръ-архитектъ, той знаеше, че по такива кладенци, за да не се срутва прѣстъта въ тѣхъ, обикновено укрепяватъ стенитъ имъ съ дѣски, приковани разредено възъ тѣхъ, а възъ джкитѣ се приковаватъ напрѣчени дървета на разстояние единъ метъръ едно отъ друго, за да ги задържатъ по-здраво. Тия напрѣчни пояси бѣха едничката точка за опора при